

En klar morgon, ett lätt snöfall blandat med glittrande solstrålar. Jag sitter mittemot Xaled och förhandlar på mitt kontor i hamnen. Ett fint snidat träbord skiljer oss åt, det så kallade handlarbordet där avtal skrivs på. Denna morgon är det just ett avtal som ska slutas. I det här fallet handlar det om säkerheten. Att våra handelsfartyg ska resa tillsammans för att klara av eventuella överfall, men den risken är inte speciellt stor längre. Handelslederna har inte blivit överfallna på flera år, tack vare just konvojerna. Innan blev de alltså plundrade av sjörövare. Men de finns kvar där ute, väntar på minsta tecken på svaghet.

Jag doppar fjädern i bläcket. Ska precis skriva på, men hör Xaleds tillrättavisande röst.

“Bjorn, Bjorn, Bjorn. Vad har jag lärt dig? Du ska alltid läsa ett avtal innan undertecknande. Till och med jag kan lura dig.” Hon ser roat på mig.

“Jag kan nog vara lite väl het på gröten”, mumlar jag och börjar läsa avtalet. Min läskunnighet finns där någonstans, trots att det fortfarande går väldigt långsamt. Jag själv hinner bli uttråkad. Tittar upp från pergamentet och ser Xaleds övervakande blick. Fortsätter att långsamt tyda varje bokstav och traggla mig igenom.

Solen fortsätter att stiga på himlen och det närmar sig mitt på dagen, matdags. Det är tur att jag kommer igenom avtalet till slut för annars skulle jag bli galen av hunger. Såklart innehåller avtalet inga konstigheter.

“Så, du är nöjd med avtalet?” frågar hon och tittar på mig.

“Jo, allt verkar stämma.” Magen kurrar och ger ifrån sig ett utomvärldsligt ljud.

“Hmm, du får nog skynda dig iväg innan den där saken äter upp hela staden.”

Det blir ett kort ögonblick av tystnad, sedan börjar Xaled skratta gott.

Jag skrattar lite tafatt med henne, tycker inte riktigt att det är lika roligt. Tackar för mig och säger “Till nästa gång” och går ut.

Fiskmåsar skriker, båtar knarrar när de dras i repen och stanken av ruttna fiskinälvor fyller luften tillsammans med saltet. Havet. Första gången vi kom till staden var första gången jag fick se det stora, oändliga havet. Det har gett mig en rikedom jag knappt vågat drömma om tidigare.

Men nu ska jag sluta att stå och tänka tillbaka. Tilda väntar på mig hemma, vi ska äta middagsmat tillsammans. Från hamnen passerar jag Marktplatz, som vanligt fylld med en massa folk av alla de slag. Och även spelare. Spelare som springer, hoppar och är obehagligt nära en. Jag kan inte se att de gör något olagligt, men vid minsta tecken på det så ska de minsann få känna på lagens makt. Jag tänker på de nya stadsvakterna och mina egna huskarlar. Ler förnöjt. Aldrig mer ska de kunna göra någon skada på mig eller min familj. Aldrig mer s...

“God middag, Bjorn! Känn vilken kvalité!” Den vanliga pälshandlaren sträcker fram en kaninpäls med ett guldigt lyster.

“Nej, tack. Jag är inte här för det idag”, säger jag och förundras över hur ovanligt mycket pälsen lyser. Den måste vara otroligt len.

“Känn vilken kvalité!”

“Nej tack. Jag brukar köpa men som sagt inte idag.” Jag stannar omedvetet upp i mina steg. Slickar mig om läpparna.

“Känn vilken kvalité!” säger pälshandlaren igen.

“Hmm, nåja. En kan jag väl alltid känna på”, svarar jag svagt. Jag håller andan, trevar med fingrarna närmare kaninpälsen. Smackar för att inte dregla. Och, där är den. Mjuka,

lena kaninpälsen. Mina fingrar känner knappt av den, men smeker långsamt så att den kittlande känslan sprider sig. "Det här är bra qualité, du. Jag kanske ..."

"Ja, herr Bjorn?" Han sneglar på min börs.

"Jag... den är så len att..." påbörjar jag när en springflicka kommer fram.

"Är det du som är Bjorn?" frågar hon.

"Herr Bjorn, om jag får be! Men ja, det stämmer, vad gäller saken?"

"Ursäkta, herr Bjorn, ditt hus är under attack. Du måste dit nu", säger hon och räcker fram sin öppna hand.

"Under attack! Vid alla gudar!" utbrister jag och viftar med handen mot päls-handlaren som brydd lägger tillbaka kaninpälsen.

Flickan sträcker ut sin öppna hand mot mig igen.

"Vad vill du? Jaha ja, du vill ha en slant." Jag bryr mig inte om hur mycket hon får riktigt, några silvermynt kommer fram ur börsen och jag börjar gå medan hon tar emot dem.

Efter ett par steg så känner jag svett bryta fram runt halsen. Backgatan är inte nådig.

Gatstenen känns på något sätt tung och ju närmare jag kommer desto mer rycker mitt högra öga. Jag undrar varför jag valde sista huset på gatan och i en backe.

Stegen blir svårare att ta, svett rinner både nerför pannan och nerför halsen. Jag stannar till, lutar mig framåt och andas tungt. Suddigt ser jag slutet av gatan. Några steg till. Nu ser jag huset. Rök och sedan en skogsskimrande dimma, inte från skorstenen utan från trädgården. "Nej... Vid alla gudar! Det får inte vara... för sent!" flåsar jag och försöker öka takten ytterligare utan resultat. Porten är öppen. "Nej nej nej nej!" Innanför ser jag den röda texten Urzoga-HeadSquashed_1337 svävande över hon-orchen som slåss mot min rödskäggige huskarl. Han är snärjd av rötter som till synes kontrolleras av en krullhårig hobbit bredvid. En bit bort står den bekanta munkalven och en ny högalvisk bågskytt som alla attackerar tillsammans. Emellan dem ligger vad jag tror är två av mina huskarlar, skadade och nergjorda på marken.

Jag försöker få fram min röst, men halsen tjocknar. "Låt... oss... vara... ifred" flåsar jag. Då sker ett gudomligt ingripande. Hon-orchen försvinner bara i tomma intet. Med henne försvinner hobbiten och rötterna faller ner och ruttnar på direkten. Kvar är munkalven och bågskytten.

Huskarlen rusar vidare mot munkalven som vänder sig och springer mot mig. Jag backar bakåt, men han verkar ignorera mig till min lättnad.

"Ehh", slänger högalven ur sig och fortsätter skjuta på huskarlen som nu har pilar i knät, huvudet och skägget.

Irriterad över pilarna och över att munken är för snabb vänder sig huskarlen mot högalven istället.

Högalven säger "hmm" och fortsätter skjuta.

Jag märker att någon står bredvid mig. Hirdledaren Jarlof. "Min herre, strax är högalven nergjord." Han ser uttryckslost på när den rödskäggige huskarlen skär av händerna på alven och gör ett kort snitt i halsen. Likt en öppnad vintunna rinner röd saft ut från högalvens öppna hals.

"Den här gången var de fler. Två förluster har vi haft. Två huskarlar. Det är på mitt ansvar att de ersätts. Jag ska finna dig likvärdiga mannar, eller bättre. Om din börs nu tillåter." Han vänder sig mot mig och borrar fast mig med blicken.

Jag, fortfarande omtumlad av händelsen, flackar med blicken. "Ja, det är bra om de ersätts. Men..." Jag tänker efter vad jag såg. "De var fyra totalt? Det är inte, ska inte, vara för mycket för er. Varför dog då två av mannarna?"

“De var fem, min herre. En svartbjörn släpptes lös.” Han stirrar ner på högalven som ligger stilla på marken. “De blir fler för varje gång. Jag skulle känna mig säkrare på min uppgift, att garantera husets säkerhet, om jag får anlita bättre mannar.”

Jag ser på honom och tänker på vad han har sagt tidigare. “Du skulle garantera husets säkerhet med dina tre huskarlar. Hur vet jag att du håller ditt ord?” Instinktivt vill jag vända bort blicken, men han är min underordnade. “Jarlof Yxblad, vad svarar du?”

“Min herre, två av mina mannar har offrat sig för att garantera säkerheten. Som jag ser det har vi inte svikit dig. Nu har jag gjort bedömningen att hotet har ökat och därmed behöver vi ännu mer lämpade krigare.” Han tittar ner i marken. “Annars kan jag inte garantera ditt hus säkerhet, min herre. Jag kommer givetvis att fortsätta försvara er tills mitt liv är förbrukat, oavsett hur du svarar.”

En förkolnad och en annan med uppsprättad bröstorg. De offrade sig för huset. Jag kommer på mig själv med att le, men försöker snabbt lägga på en bister min. “Du ska få mer mynt för att öka krigarstyrkan.”

“Min herre, ja...”

“Och du ska ta mynten från de fallna, som en del i bekostnaden av nyrekryteringen.”

“Som ni önskar, min herre.” Jarlof beordrar den rödhåriga huskarlen att söka igenom deras tillhörigheter. “Jag verkställer ordern med detsamma. Under tiden skulle din säkerhet garanteras bättre om du befinner dig i huset.”

Jag nickar mot Jarlof och går in i huset. Väl innanför dörren skrattar jag och skakar på huvudet. Vilken värld jag lever i, vilken värld!